

NORA ROBERTS

MYSLÍM NA TEBE

Copyright © 2024 by Nora Roberts

Translation © Zdík Dušek, 2025

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu MIND GAMES
vydaného v roce 2024 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložil Zdík Dušek

Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-514-1

*Na památku mé babičky,
která byla přírodní živel a znala spoustu věcí*

1. část

TRAGÉDIE

*Rozhořčení je kruté, krev je jako povodeň,
ale před žárlivostí kdo obstojí?*

Přísloví 27:4 (český ekumenický překlad)

*Přej strasti hlasu. Žel, jenž nemluví,
těžkému srdci šepce, aby puklo.*

William Shakespeare (český překlad Josef Jiří Kolar)

1. KAPITOLA

Pro Theu začínala nejlepší část léta druhý týden v červnu. Poslední den školy si v kalendáři vyznačila velkým červeným srdcem. Teď mohla začít plavat a cachtat se v bazénu na zadním dvorku, což milovala. Mohla jezdit na kole a každý den si hrát s kamarády. Ačkoliv teď už neříkali, že si spolu hrají. Teď spolu něco podnikali.

Koneckonců, bylo jí dvanáct.

Zbožňovala pikniky, dlouhé letní dny a především skutečnost, že neměla žádné domácí úkoly.

Ale každý rok zhruba týden po onom dnu s velkým červeným srdcem nastoupila do auta – s mámou, tátou, mladším bráškou Remem a psem Kakaem a všichni vyrazili na dlouhou cestu z virginského Fredericksburgu do Redbud Hollow v Kentucky.

Její matka tam vyrůstala, ale pak odjela studovat do Virginie, kde hned první den na první přednášce poznala Johna Foxe.

A potom, jak říkali – nebo jak říkal její otec –, šlo všechno samo.

V létě po druhém ročníku se vzali a deset měsíců, dva týdny a tři dny nato se narodila Thea. O necelé dva roky později přivítali na svět Rema.

Teď její otec navrhoval domy a matka jim zařizovala interiéry. Jejich firma Domy Fox a Fox si vedla docela dobře.

Thea věděla řadu věcí. Dospělí si myslí, že děti nevědí skoro nic důležitého, ale přinejmenším u They by se pletli. Věděla, že její prarodiče, rodiče jejího táty, jsou bohatí a nafoukaní a dívají se spatra na její matku – dívku z východního Kentucky.

Jenže otcovi rodiče žili v San Diegu, takže je nemuseli vídat nijak často. Což Thee ani za mák nevadilo. Nepotřebovala poslouchat, jak si babička Foxová – tak jí musela říkat – myslí, že se Theina matka směje příliš nahlas nebo že nikdy nesklepe z bot prach Appalačského pohoří.

Když se Thea opravdu snažila, slyšela babiččiny myšlenky, a když ji musela navštívit, nedokázala se tomu vyhnout.

Babiččiny myšlenky byly hrozně *hlasité*.

Otcovy rodiče podle všeho nezajímalo, že John a Cora Foxovi jsou šťastní, a dokonce i úspěšní. Že bydlí v pěkném domě v příjemném sousedství. Nebo že si Thea a Rem (nebo, jak jim umanutě říkali, Althea a Remington) vedou velmi dobře ve škole.

Zato druhou babičku to zajímalo. Každou neděli si telefonovali a o Vánocích babička přijela s dodávkou plnou dárků, které vyrobila. Většinou přijeli i Theini strýčkové Waylon a Caleb, uspořádali velkou rodinnou sešlost a dům byl plný hudby, světla a vůně cukroví.

To bylo její druhé nejoblíbenější období roku.

Ale to nejlepší, i když museli absolvovat sedmihodinovou jízdu autem, přicházelo v červnu.

Vždycky vyrazili časně ráno a krátili si čas cestovním Bingenem. Rem obvykle usnul a někdy i Thea, ale při překročení hranic Kentucky vždycky hlasitě zajásali.

Cestou se zastavili na smažené krokety, protože to byla tradice, a Thea měla pokaždé hlad, ale přála si, aby jeli dál, dokud nebudou v cíli.

Aby už stoupali po křivolakých silnicích, přes mosty, které překlenovaly prudce tekoucí řeky.

Moc ráda se dívala, jak se objevují první kopce, zvlněné tmavě zelené vrcholy, jež vždycky měly i tak trochu namodralý odstín. Náhorní plošiny, hřebeny, lesy a potoky.

A když se do nich opravdu zanořili, do těch kopců a vrcholů, mezi nimiž se silnice klikatila čím dál víc, věděla, že se tomu jejich pěkný dům v opravdu příjemném sousedství ve Virginii nemůže nikdy vyrovnat.

Uvažovala, jak odtud vůbec její matka mohla odjet. Kdykoliv se jí zeptala, matka odpovéděla: „Musela jsem poznat tvého tátu, ne? Jinak by ses mě teď na to nemohla ptát.“

Thea věděla, že jde o víc. Věděla, že matka chtěla pěkný dům i příjemné sousedství. Hluboko uvnitř věděla, že její matka chtěla setrást z bot ten prach Appalačského pohoří.

Neříkala to nahlas, protože by se matce objevil v očích ten výraz. Matka nechtěla, aby Thea věděla různé věci, jako třeba když se táta zeptal: „Kam jsem kruci zase založil klíče?“

A Thea věděla, že je hodil na kuchyňský pult a pak na ně položil nějaké papíry, i když byla v tu chvíli zrovna venku.

Proto taky věděla, že i když má matka babičku moc ráda, chtěla něco víc než malou farmu v kotlině a naopak míň než to, co nechala za sebou.

Teď na to nemyslela – projížděli horským městečkem Redbud Hollow se stoupajícími ulicemi a obchůdky s názvy jako Appalačská řemesla, kde babička prodávala svoje mýdla, svíčky a podobné věci.

Protože konečně byli skoro v cíli. Na obloze pořád jasně zářilo slunce. Přes střešní okénko viděla, jak po nebi krouží sokol. Po zdejších lesích se procházeli jeleni. Někdy je viděla i doma na zahradách sousedů, ale to nebylo totéž!

Na posledním úseku cesty vždycky řídila matka, po silnicích, kudy kdysi chodívala jako malá holka. A když projeli poslední zatáčkou, Thea uviděla babiččin dům.

Modrý jako obloha, s okenicemi – opravdovými – a sloupky na dlouhé přední verandě natřenými zeleně, stejným odstínem, jaký měly okolní kopce. Stál na konci úzké, klikaté silničky, kvetly před ním azalky a mamoty a z větví zmarliky visely desítky barevných lahví.

Zmarliku Thea nikdy kvést neviděla, jenom na fotkách, protože musela chodit do školy, ale dokázala si to představit.

Vzadu za domem byly záhony – s květinami, zeleninou a bylinkami – a ohrádka, v níž zobaly a kvokaly slepice. Po svém výběhu se procházela koza jménem Molly a kráva Aster

měla dvě pastviny – babička ji jednou za několik měsíců převedla z jedné na druhou.

Byla tu malá stodola a zahradní domek. Přes pozemky se klikatil potůček a pokračoval do lesa.

A všude kolem se tyčily kopce.

Zpoza domku se vyřítili Kačer a Houser, dva babiččini coonhoundi.

Kakao v autě vstal, zavrtěl ocasem a zakňučel.

Jakmile Thea otevřela dveře, Kakao vyskočil a všichni tři psi si začali vzájemně očichávat zadky, aby se přivítali.

Dveře domku se otevřely a na širokou verandu vyšla Lucy Lanniganová v obnošených džínách a prosté bílé košili.

Černé vlasy, které po ní zdělila i její dcera a vnučka, jí zdobil jeden výrazný bílý pramen připomínající ovčí vlnu, který jí splýval z temene k pravému uchu. Kromě barvy vlasů odkázala své dceři a vnučce i oči modré jako lápis, s dlouhými řasami.

Její výšky sto sedmdesáti centimetrů s postavou tenkou jako proutek Cora nedosáhla, ale podle délky Theiných a Remových nohou babiččina výška nepřeskočí víc než jednu generaci.

Rozevřela náruč. „Kolik vás dokážu obejmout naráz? Pojdte to zjistit!“

Thea a Rem vyskočili z auta jako předtím Kakao a vběhli do objetí ženy, která voněla chlebem čerstvě vytaženým z pece.

„Hmm, hmm, hmm,“ broukala Lucy, zatímco je objímala a tiskla. Nakonec se jí podařilo přibrat do náruče i Coru a Johna. „Teď mám srdce naplněné po okraj. Mám v něm všechnu lásku na světě, tady u sebe na verandě. Doufám, že máte hlad, protože jsem upekla dost kuřat, abych zasytila vojsko po těžké bitvě.“

„Já ho mám jako vlk,“ řekl Rem a Lucy se zvonivě rozesmála.

„Na tebe se v tomhle můžu vždycky spolehnout. Pro některé z vás mám čerstvou limonádu a pro některé zatraceně

dobré jablečné víno. Pokoje jsou připravené, jestli si do nich chcete rovnou odnést tašky.“

„Hned je tam dáme.“ John políbil Lucy na obě líce. „A potom si moc rád dám to jablečné víno.“

Dům vždycky krásně voněl. Jeho vůně pro Theu ztělesňovala hory a dobrou kuchyni, bylinky a květiny.

Navštěvovala babičku jen v létě, takže nikdy neviděla praskající oheň v obývacím pokoji s velkou starou modrou pohovkou a křesly se vzorem růží, jež její babička označovala za stolisté.

A byly tu květiny ze zahrádky i divoce rostoucí z okolních kopců, svíčky, které babička vlastnoručně vyráběla, a taky nejnovější školní fotografie They a Rema v rámečcích.

Táta pomohl odnést dětem tašky nahoru, zatímco máma šla s babičkou do kuchyně. Protože, jak Thein táta vždycky říkal, si potřebovaly popovídat v soukromí, jako matka s dcerou.

Thee to nevadilo, neboť měla před sebou celé dva týdny.

Milovala svůj zdejší pokoj s vyhlídkou na hory. Byl sice menší než ten doma, ale ani to jí nevadilo.

Líbila se jí stará železná postel natřená bíle jako sníh i přehoz s fialkami, který ušila babiččina babička. Ve váze na toaletním stolku spokojeně zářily bílé sedmikrásy. U pokoje se nacházela maličká šatna, ale přímo v něm stála velká skříň, kombinace prádelníku a šatníku.

A tu si Thea oblíbila ze všeho nejvíc.

Kromě toho se jí líbilo i vědomí, že v tomhle pokoji spala její matka jako malá.

Rem měl ložnici přímo proti její – v dětství patřila strýčku Waylonovi – a rodiče přespávali ve starém pokoji strýčka Caleba. Ještě další místnost sloužila babičce k šití a dalším ručním pracím a v té největší ložnici spala sama, v posteli s nebesy, kterou zdělila.

V posteli, v níž se narodila.

To si Thea nedokázala představit.

Jelikož chtěla mít pocit, že je opravdu tady, nejdřív si vybalila věci, ačkoliv slyšela, jak Rem sbíhá po schodech dolů.

Teprve když si rozvěsila šaty do skříně, byla zabydlená.

Pomalů, beze spěchu sestoupila ze schodů a prošla přízemím. Obývací pokoj, salónek se starou televizí a mnohem, mnohem starším velkým rádiem. Pohodlné křeslo a divan, police s knihami, koš s vlnou na pletení a kukačky na stěně.

Potom hudební místnost s pianinem, bendžem, kytarou, mandolínou, dulcimerem.

Když měla babička náladu, dokázala zahrát na cokoli z toho. A Thea věděla, že Waylon to dokáže taky, nejen protože to babička říkala, ale taky protože si s sebou na Vánoce vždycky vozil bendžo nebo kytaru.

Navíc se v Nashvillu, kde bydlel, živil hudbou. I Caleb uměl hrát, jenže ten odešel na vysokou školu, aby vystudoval divadelní umění a herectví, a živil se tím.

Mamka taky občas hrála, babička však říkala, že Cořiným hlavním nástrojem je hlas. A Thea tomu věřila, protože její mamka zpívala jako anděl – zejména když byla šťastná.

Theinou nejoblíbenější místností v celém domě ale byla kuchyně.

Byla gigantická – jak znělo jedno z jejích momentálně nejmilejších slov. Dost velká, aby se do ní vešel stůl, který babiččin děda vyrobil z dubu. Stál v ní sporák se šesti plotýnkami, který si babička pořídila, když modernizovala zdejší zařízení, ale stolu se nevzdala.

Označovala ho jako srdce kuchyně a kuchyni jako srdce domu. Měla v ní spoustu skříněk a dlouhý pult, celou jednu stěnu pokrývaly police, na nichž stály hrnce, kuchařky plné rodinných receptů, nádoby s rýží, ovesnými vločkami, těstovinami, moukou a fazolemi, barevné sklenice s nakládanou červenou řepou, čalamádou, okurkami, jablečným máslem a dalšími pochutinami.

Nechyběla velká kamna, bytelné pracovní plochy ani police s lahvemi, džbánky a kuchyňským náčiním. Na osluněných oknech pěstovala babička bylinky v květináčích a další bylinky se sušily zavěšené na stropě.

Právě tady vyráběla svíčky, mýdla, pleťové vody a masti, které pak prodávala.

V místnůstce, jež původně sloužila jako spíž, si ponechávala zásobu výrobků pro případ, že by někomu chtěla věnovat dárek nebo že by k ní přišel někdo z okolních hor za směnným obchodem.

Thea zvědavě otevřela dveře, vdechla zdejší vůně a rozhlédla se po policích.

Komora jí voněla jako nebeská zahrada.

Růže a levandule, rozmarýn a šalvěj, slunečnice a borovice, citrony a pomeranče, čerstvě pokosená tráva.

Babička nazvala svoje podnikání Horská kouzla a právě tak ho Thea vždycky brala.

Všimla si, že na jedné polici stojí jablečný dort, a pomyslela si, že si po pečeném kuřeti musí nechat v žaludku místo na dezert.

Rem už venku běhal se psy, zatímco rodiče s babičkou seděli na zadní verandě a popíjeli jablečné víno.

Otevřeným oknem slyšela štěkot psů, kvokání slepic a babiččín smích.

Uložila si ten výjev do paměti, aby si ho mohla připomenout, až si bude připadat osamělá nebo ji něco rozesmutní.

„Tady je moje holčička,“ oslovila ji Lucy, když za nimi Thea vyšla na verandu. „Nalij si limonádu, než ji všechnu vyžahne Rem. Desetiletí kluci mají pořád žízeň.“

„Potřebuje si vynahradiť ty hodiny, kdy byl zavřený v autě.“ Cora s úsměvem pohládila Theu po ruce. „Vybaleno?“

„M-hm. Můžu se jít podívat na zvířata?“

„Samozřejmě.“

„Později je s Remem budete moct nakrmit. Jen běž.“ Lucy ji zlehka poplácala po pozadí. „Protáhni si ty svoje dlouhé nohy. Zavoláme tě, až bude večere. Rostou jako z vody,“ dodala o něco tišeji, jakmile Thea odběhla. „Oba. Jsem vám moc vděčná, že mi je každé léto přivezete.“

„Mají tě rádi.“ John se natáhl pro džbánec a dolil všem víno. „Zbožňují to tady. A nebudu lhát – dva týdny o samotě

se svou nevěstou?“ Zamrkal na Coru. „To je dar samo o sobě.“

„A domů se vracejí s půl milionem historek.“ Cora se v houpačce pohodlně opřela. Únava z cesty a mírná bolest hlavy, která ji doprovázela, pomalu odeznívaly. „O tom, jak psi zahnali lišku od kurníku, o tom, že chytili – nebo málem chytili – rybu, o dojení krávy a kozy, o tom, jak si starý pán s holí přišel pro mastičku na artritidu.“

„A přivezou domů mýdlo, které jim pomůžeš vyrobit,“ dodal John. „Kromě toho se budou vyptávat, proč nikdy nemáme ke snídani pohankové sušenky.“

„Mám je moc ráda. Jednou se snad usadí i Waylon s Calebem a dají mi další vnoučata – protože vy dva jste už podle všeho skončili.“

„S oběma jsme vyhráli první cenu.“ John zvedl sklenici v připitku.

„Za mě máš rozhodně pravdu. Doufám, že moji kluci a jejich budoucí ženy budou právě tak velkorysí jako vy a umožní mi, abych sledovala, jak jejich děti rostou. Moc to pro mě znamená.“

„Nikdy tě nepřemluvíme, aby ses přestěhovala do Virginie, vid', mami?“

Lucy se jenom usmála na okolní hory.

„Jsem appalačská žena, drahoušku. Kdybyste mě přesadili jinam, zvadla bych. Teď půjdu upéct sušenky z podmáslí. Ne, vy zůstaňte sedět tady,“ pokynula jim. „Máte za sebou dlouhou cestu a já ne. Dneska večer se můžu postarat i o svoje odrostlé děti.“

„Staráš se o nás všechny výborně, Lucy, a za to jsme zase vděční my tobě, i za to, že v tom budeš pokračovat.“

Když Lucy zašla do domu, John se natáhl ke Coře a stiskl jí ruku. „Běž za ní a promluv si s ní o našem kompromisu. Zjisti, co si o něm myslí, dokud jsou děti zabavené.“

Cora přikývla a zvedla se.

O chvíli později se posadila ke kuchyňskému ostrůvku, zatímco Lucy strouhala do mísy s moukou mražené máslo.

„Tváříš se, jako by sis potřebovala o něčem promluvit.“

„To potřebuju a oba si myslíme, že to je dobrý nápad. Doufám, že si to budeš myslet taky.“

„Jsem jedno velké ucho, holčičko.“

„Chybíš mi, mami.“

Lucy na okamžik znehybněly ruce a z očí jí zazářilo dojetí.

„Ach, děvenko moje.“

„Vím, že máš domov tady, a ty víš, že já jsem si našla svůj ve Virginii. Ale není to zase tak daleko od sebe. Chybí mi i bráchové. I když jsem to nikdy nečekala,“ dodala a Lucy se rozesmála.

„Nenechali svou starší sestru ani vydechnout. Ale vždycky tě měli moc rádi, stejně jako se mají rádi ti dva venku. Bratři a sestry se musí hašterit, mají to v popisu práce.“

„No, my jsme tuhle práci neřlíkali, to je jisté. Caleb se stěhuje do New Yorku.“

„Říkal mi to.“ Lucy prohnětla mouku s máslem a výsledek dala na několik minut odpočinout do lednice. „Stejně jako mi řekl, že je tady ten hypermoderní vynález, který se jmenuje letadlo, a že na něj bude moct nasednout a přiletět mě navštívit. A že já můžu udělat to samé, aby mě mohl vzít na nějaké představení na Broadwayi.“

„Je to pro něj šance dělat, co miluje a co chce, ale nebudeme ho vídat tak často, jako když bydlel v D. C. A Waylon tráví většinu času v Nashville nebo na cestách.“

„Můj trubadúr.“

„Mami, znáš Johnovu rodinu...“ Cora se odmlčela a střelila pohledem k zadní verandě. „Dívají se na nás svrchu. Nebo přinejmenším na mě. A o děti nejeví žádný zájem.“

„To je jejich velká chyba.“ Lucy na vteřinku stiskla rty, aby neřekla něco, co by neměla. „Je mi líto jich samotných i jejich zatvrzelých srdcí.“

Nebo se je aspoň snažila litovat.

„Ten muž tam venku – ten, který právě pobíhá se svými dětmi, i když strávil celý den v autě? Kdybych si dokázala představit správného manžela pro svou děvenku a správného

tátu pro svoje vnoučata, určitě bych si neuměla představit nikoho lepšího, než je John Fox. Je pro mě jako syn a mám ho ráda jako svoje vlastní dítě.“

„Já vím. A John to ví taky. A ty jsi pro něj matkou víc než jeho vlastní.“

„To je pro mě další požehnání. Další důvod, abych litovala ženu, která nepozná takový dar, když ho má před sebou.“

Cora vstala, aby se ujistila, že je John mimo doslech. „Víš, co udělali, když bylo Thee dvanáct? Poslali jí přání s dvanácti dolary. S jedním za každý rok. Navíc přišlo s týdenním zpožděním. Nejde mi o peníze, mami,“ dodala rychle. „Nám je fuk, že jich mají hromady. Sami jsme na tom dobře. Ale... V tom přání stálo: ‚Všechno nejlepší k narozeninám, Altheo. Tvoji prarodiče‘. A to bylo všechno.“

Lucy zvedla sklenici s vínem a upila. „Řekla jsi Thee, ať jim napíše poděkování?“

„Nemusela jsem. Sama od sebe se posadila a napsala: ‚Drazí prarodiče, velice vám děkuji za přání k narozeninám a za těch dvanáct dolarů. Doufám, že se máte oba dobře. Vaše vnučka Thea‘.“

Lucy souhlasně přikývla. „Vychováváte ji dobře.“

„Sama jsem měla dobrou výchovu. Ale mrzelo mě to, mami, a Johna to ranilo. Snaží se to potlačit, ale vím, že ho to zasáhlo. Nechci, aby se naše rodina někdy rozklížila, abychom si začali být tak vzdálení a lhostejní jeden vůči druhému.“

„To se nikdy nemůže stát, drahoušku.“

„Lidi můžou mít hodně práce. Ty jí máš taky hodně, mami, s domem i s podnikáním. Caleb a Waylon se už teď ohánějí, a jak jsi říkala, nejspíš založí vlastní rodiny a budou mít ještě méně času. John a já máme plné ruce práce s firmou i s výchovou dětí. A mami, vídat se dvakrát ročně nestačí.“

Lucy se dívala, jak Cora přechází po kuchyni sem a tam. *Moje chytrá, neposedná holčička*, pomyslela si.

„Udělala jsi jablečný dort,“ poznamenala Cora.

„Jistěže ano. John ho má nejradši.“

„Nevím, proč pro mě věci jako jablečný dort a květiny na stole znamenají víc, než když jsem byla holka, nebo proč pro mě má tenhle dům větší kouzlo, než když jsem v něm bydlela.“

„Dívala ses dopředu a jinam, Coro.“

„A ty jsi mi to dovolila. Jednoho dne se začne dívat jinam i Thea, takže teď už chápu, co jsem dřív nechápala: jak je náročné, nechat vlastní dítě, aby si šlo svou cestou.“

„Je to náročné,“ souhlasila Lucy a vyndala z lednice mísu a podmáslí. „Ale vyplatí se to, protože pak s hrdostí vidíš, co se z tvého dítěte stalo. A já jsem hrdá, Coro, na život, který sis zařídila, i na to, kým ses stala. Moc hrdá.“

„Jako dítě jsem tě nedoceňovala.“

„Ale běž.“

„Je to pravda,“ trvala na svém Cora, zatímco sledovala, jako už bezpočtukrát, jak Lucy dělá do mouky s máslem důlek a nalévá do ní podmáslí.

Vykouzliho jí to na rtech úsměv, a tak se zeptala, jako taky už bezpočtukrát předtím: „Proč to těsto zamícháš dřevěnou lžící přesně patnáctkrát?“

Jejich oči se setkaly, Lucy jí oplatila úsměv a odpověděla jako vždycky: „Protože čtrnáctkrát nestačí a šestnáctkrát je moc.“

„Nedoceňovala jsem, jak těžké to pro tebe bylo, mami, zvlášť po tátově smrti. Kolik ses nadřela, aby všechno fungovalo, abychom měli střechu nad hlavou i co jíst. Nedoceňovala jsem to, protože v tvém podání to vypadalo...“

Cora zavrtěla hlavou a znovu přešla po velké kuchyni.

„Ne přímo jednoduše, to ne – ale přirozeně. Jako kdyby milovat nás byla ta nej přirozenější věc na světě, stejně jako hrát hudbu, kontrolovat, jestli máme napsané domácí úkoly, jestli jsme si vyčistili zuby a vůbec všechno, co k životu patří. A k tomu ještě pokračovat ve spoření, které jste založili s tátou, abychom mohli jít studovat.“

„Tvůj táta nechtěl, aby jeho kluci museli pracovat v dolech. Fáral, aby oni nemuseli. Chtěl – my oba jsme chtěli –, aby

naše děti měly dobré vzdělání a mohly si vybrat, co budou dělat.“

Lucy poprášila pult moukou, vyklopila do ní těsto, posypala ho i svrchu a začala ho zpracovávat starým dřevěným válečkem.

„Život, který se svými dětmi vedeš, je tvou volbou a vzdáváš jím počtu svému tátovi a obětem, které přinášel.“

„Nejen on, protože jsi očividně taky něco obětovala. Teď už to chápu. Takže dvakrát ročně není dost, ne pro rodinu.“

Lucy vyválela těsto do obdélníku, přeložila kratší strany k sobě a pokračovala ve válčení. Po krátkém pohledu na dceru celý postup zopakovala.

„Máte nějaký plán.“

„Máme. John i já. Chtěli bychom sem jezdit víc. Na velikonoční prázdniny a na Děkuvzdání.“

Lucy opět na chvíli znehybněly ruce. „Coro, to bych byla moc šťastná. A vděčná.“

„Ale to není všechno. Víme, že pro tebe je cestování složitější. Musíš někoho poprosit, aby se ti postaral o zvířata, ale kdyby sis vybrala jedno období, kdy bys mohla přijet, aspoň na pár dní, za námi nebo za Calebem do New Yorku, třeba bychom tam na několik dní mohli jet všichni. Nebo do Nashvillu za Waylonem. A děti to tady zbožňují a ty dva týdny u tebe pro ně znamenají hrozně moc, protože jde o začátek léta. Rádi je bereme na týden k moři, než zase začne škola.“

„Ten týden taky zbožňují. Posílají mi spoustu fotek a vyprávějí řadu historek.“

Lucy po posledním přeložení a vyválení těsta ponořila kulaté vykrajovátko do mouky a začala s vykrajováním.

„Chceme, abys jela taky. Chceme, aby s námi jeli všichni, pokud můžou. Pronajali jsme velký dům na pláži v Severní Karolině. Na týden v srpnu. Dopravíme tě tam tím hypermoderním vynálezem.“

„Letadlem? Ale...“

„Prosím, neodmítej. Waylon říkal, že k tomu přemluví babičku, a ty víš, že by dokázal přemluvit chlapíka, co umírá žízni, aby mu dal poslední kapku vody. Skoro se s ní nevidáme od doby, co si vzala Stretche a přestěhovala se do Atlanty. Uspořádáme velkou sešlost rodiny Rileyových, Lanniganových a Foxových. A jestli chtějí přijet strýček Buck, teta Mae a bratrance a sestřenice, pak pronajmeme ještě druhý dům, abychom se všichni vešli.“

Lucy za celý život neletěla – ačkoliv tušila, že k tomu v budoucnu dojde, až se její syn přestěhuje do New Yorku.

A jasně viděla, jak moc to pro její děvenku znamená. Dívka, která se vždycky dívala dopředu a jinam, se teď začala ohlížet. A zaměřila se na rodinu.

„No, asi bych měla dát tyhle sušenky do trouby a prostřít na stůl, abych mohla začít přemýšlet o tom, kde si koupím plavky.“

„Mami!“ Cora se jí s nadšeným zavýsknutím vrhla kolem krku. „Děti se pominou, až jim to řekneme. Chci, aby měly to co já, když jsem vyrůstala, a k čertu s tím, chci, aby John zažil to, co v dětství neměl.“

„Tak pojď připravit stůl. Zavoláme na ně, ať se jdou umýt, a povíme jim, na čem jsme se dohodly.“

Pochutnali si na pečeném kuřeti s bramborovým salátem, na zelených fazolkách a podmáslových sušenkách. A Cora měla pravdu, děti se málem pominuly radostí.

Lucy hřálo u srdce, když viděla, jak vyplňují dům svou přítomností a jak září spokojeností.

Její neposedná dívenka našla klid a dospěla do fáze, kdy chtěla otevřít svůj život lidem a místům, z nichž vzešla.

Už tak jsem v jejím životě hrála významnou roli, pomyslela si Lucy, a teď mě zve, abych hrála ještě větší.

V pozdějších letech se bude ohlížet na tuto prostou rodinnou večeři na začátku léta a vzpomínat na zvonivé dětské hlasy, které ji doprovázely. Bude vzpomínat i na smích v dceřiných očích a na poklidnou spokojenost v očích muže, jenž pro ni byl jako syn.

Bude si vybavovat, jak dovnitř otevřenými okny vnikal vánek a jak u dveří leželi psi a s nadějí sledovali, jestli nedostanou něco dobrého.

Bude vzpomínat na to, jak se večerní slunce sklánělo k horám, i na neposkvrněně modrou oblohu.

To všechno si bude pamatovat a opatrovat tuto vzpomínku jako ten nejdražší klenot.

2. KAPITOLA

Ráno Lucy namíchala těsto na pohankové palačinky, další oblíbené jídlo jejího zetě. Když do kuchyně vešel John, už měla uvařenou kávu a slaninu a klobásy v troubě, aby vydržely teplé.

„Měla jsem dojem, že slyším, jak vstáváte.“

Prohrábl si hustou kštici hnědých vlasů. „Já se ještě ani nestihl oholit a ty už jsi nakrmila slepice, posbírala vejce, podojila krávu i kozu a dala snídani psům.“

„K čemu se potřebuješ holit na krátké dovolené?“

„Vsadím se, že ty jsi neměla dovolenou, krátkou ani jinou, už od Vánoc.“ Zavrtěl hlavou a došel si pro kávu. „Pracuješ moc tvrdě, Lucy.“

„Miluju to, co dělám.“

Dnes si spletla vlasy do copu a John ji po něm pohládl v jednom z těch nenucených gest, jimiž jí dával najevo svou náklonnost. „Je to vidět. Víš, dívám se na tebe a vidím, že Cora bude stárnout do ještě větší krásy. Připomíná mi to, jakou jsem měl kliku, když jsme si na té první přednášce první den na škole náhodou sedli vedle sebe.“

„To nebyla žádná klika. Jestli jsem někdy viděla dva lidi, kteří si byli souzeni, jsi to ty a Cora. Teď se posad' a pověz mi, co máš na srdci. Vidím, že mi chceš něco říct.“

„Chtěl jsem ti povědět, jak moc pro nás znamená, že jsi ochotná cestovat a přijímat nás tady častěji, když vím, že budeš dělat to, co děláš právě teď, a víc. Připravovat úžasná jídla. Coře se poslední dva měsíce viditelně stýskalo.“

Posadil se a mírně si povzdychl. „Bylo to tím hloupým narozeninovým přáním a tou desetidolarovkou a dvěma dolarovými bankovkami uvnitř. Theu to nijak netrápilo, jenže ta od nich nic nečeká. Já taky ne, ale Cora? Pořád doufala, že si nás oblíbí.“

„Někteří nedokážou překročit vlastní stín.“

„Svatá pravda.“ V jeho hlase zněla prostá odevzdanost. „Ostatní vnoučata mají v dostatečně velké oblibě a chovají se k nim s rozumnou štědrostí a pozorností. Očekávali, že se ožením...“

„Jak by odpovídalo tvému a jejich postavení.“

John pokrčil rameny. „Je jim jedno, jak moc se milujeme, jak úžasná je matka a jak spolehlivá je jako partnerka ve firmě. Tolik se snažila, Lucy, ale jim na ničem z toho nezáleží. Oženil jsem se příliš mladý a s osobou, kterou neschvalovali, takže pro ně vždycky budu zklamáním. Smířil jsem se s tím.“

„Ona ne.“

„Myslím, že si to moc bere. Sestřina dcera je v Remově věku. A oni jí k narozeninám koupili koně.“

„Koně? Opravdového koně?“

„Přesně tak. Asi tak rok chodí na hodiny jezdeckví, a tak jí koupili koně. Na Removy desáté narozeniny úplně zapoměli, ale to ji z nějakého důvodu tak nesebralo. Na rozdíl od toho přání s dvanácti dolary. Ta nespravedlnost, to, že si konečně uvědomila, že naše děti pro ně nikdy nebudou důležité.“

„To všechno mě přivádí k otázce, Johne,“ Lucy se odvrátila, aby předehrála velkou železnou pánev, „jak se jim podařilo vychovat někoho, jako jsi ty.“

„Já se zase někdy ptám sám sebe, jestli bych byl tím, kdo jsem, kdyby si vedle mě nesedla Cora Lanniganová a neusmála se na mě.“

„Byli jste si souzeni.“

„Byli jsme si souzeni.“ Zvedl hrnek s kávou jako v přípitku a napil se. „Přestala se starat o to, co si naši myslí, což je pro mě velká úleva. A začalo se jí víc stýskat po tobě, po bratrech, po vztahu, který s vámi má a který se až příliš usilovně snažila navázat s nimi. Po úzkých rodinných vazbách.“

„Potřebovala si zařídit vlastní život, než začala doopravdy chtít to, co tu vždycky bylo. Řekla bych, že se obdarováváme navzájem. Ale slyším, že se nahoře hýbá někdo další. Zavolej je dolů a já začnu smažit palačinky.“

Nejdřív obešel kuchyňský ostrůvek, aby ji objal. „Mám tě moc rád, Lucy.“

„Johne.“ Políbila ho na tvář. „Jsi jedno ze zářivých světél v mém životě.“

Nasnídali se u kuchyňského stolu, kde včera večeřeli. Děti pomohly s nádobím, což bude jejich povinnost během celého pobytu tady, stejně jako ustýlání postelí, pomáhání s prádlem a s obstaráváním zvířat.

Budou pomáhat, jako kdysi před nimi pomáhali jejich matka i strýčkové, plít zahrádku, sekát trávu a uklízet a naučí se připravovat některá jednoduchá jídla.

Lucy přisunula k Johnovi krabičku se štědrou porcí jablečného dortu.

„Vezmi si s sebou chuť Kentucky.“

„Vezmu, a rád. Takže, drobotino, pojdte sem a chvíli předstírejte, že se vám po nás bude stýskat.“

„Mně se po tobě opravdu bude stýskat, tati.“ Thea ho s hihňáním objala. „Trošičku.“

John se rozesmál, zvedl ji na políbení a totéž zopakoval s Remem.

„Nemusím vám říkat, abyste poslouchali babičku.“ Cora je objala tak pevně, až obě děti vypískly. „Vím, že budete. Všichni si to tu užijte.“

„Zavolejte, až budete doma,“ řekla Lucy, „abychom věděli, že jste dojeli v pořádku.“

Objala je a ucítla, jak se jí svírá žaludek. Když se jí sevřelo i srdce, ještě zesílila objetí. „Bude se mi po vás stýskat, opravdu moc. Jedte opatrně a dávejte na sebe pozor.“

Přiměla se je pustit. „Já ty dva rošťáky zvládnou, nebojte se.“

Po posledním zamávání a vzdušných polibcích nastoupili do auta. Když odjížděli, Cora se ještě ohlédla, ale pak se zadívala zpátky před sebe.

„Teď jsme sami dva, miláčku.“ John střelil pohledem do zpětného zrcátka a usmál se na ni. „Co bychom měli udělat, až se vrátíme do tichého, prázdného domu?“

„Myslím, že bychom si měli otevřít láhev vína a užít si hodně hlasitý sex.“

Jeho úsměv se ještě rozšířil. „Skvěle si rozumíme.“

Lucy se – mezi dětmi a třemi psy s vyplazenými jazyky – dívala za autem, dokud nezmizelo za zatáčkou.

Pokusila se uvolnit svíravý tlak na hrudi, sklopila oči k dětem a ocitovala ze své – i jejich – oblíbené knihy.

„A teď ať začne velká mela!“

Thea se zavýsknutím předvedla velice slušnou hvězdu. Rem se spokojil s opičím zavřeštěním.

Thea věnovala pečlivou pozornost všemu, co během dne dělali, protože si to večer hodlala zapsat do deníku.

Nejdřív pleli zahrádku, protože horský vzduch byl po ránu chladnější a odpoledne mělo být vedro. Pokud zapomněli jméno nějaké květiny, Lucy jim pomáhala s pomocí rýmů.

„Tahle má kamarádku azalku.“

Takže to byla bazalka.

„Rána jsou někdy sychravá.“

A tohle zase čechrava.

Všichni se dobře bavili, na hlavách slaměné klobouky.

Potom vyráběli máslo, lepší než jakékoliv v obchodě, ze smetany, kterou získali z Asteřina mléka. A Thea směla slít podmáslí.

Oba následně proplachovali máslo ve velice studené vodě a hnětli ho – Rem u toho pořád opakoval „Patly matly“.

Lucy část másla odebrala a smísila ho s medem na sladký krém, jak tomu říkala.

K obědu si dali zbytky kuřete a sušenky se sladkým krémem, který sami vyrobili.

Prošli se po lese a okolních kopcích se psy. Lucy měla s sebou vlastnoručně vyrobený sprej proti medvědům, pro jistotu. Ale nepotřebovali ho.

Zastavili se u domku, nebo spíš chaty, u které i Thea poznala, že už má lepší dny za sebou. Do koruny stromu vyběhla vychrtlá kočka a zasyčela na psy, ale ti si jí nevšíмали.

Na prohnuté přední verandě seděl chlapec mladší než Rem a hrál si s autíčkem. Vlasy měl tak světlé, že se zdály být téměř bílé.

„Ahojky, Sammy. Je maminka doma?“

„Ano, paní Lucy. Mami!“ zavolal. „Přišla paní Lucy!“

Ve dveřích se objevila žena s nemluvnětem na boku a batoletem, které se jí drželo za nohavice. Batole mělo na obou rukách červené, šupinaté kroužky.

„Dobré odpoledne, paní Lucy.“ Žena si prohrábla vlasy – o něco tmavší než chlapec na verandě. „Tohle jsou vaše vnoučata? Božíčku, ta dívenka vypadá, jako by vám z oka vypadla.“

„Jsou moje pýcha a radost. Theo, Reme, pozdravte paní Katie.“

„Dobré odpoledne,“ řekli oba jednohlasně a Thea se snažila nezírat na ta divná rudá kolečka.

„Slyšela jsem, že Sharon má nějaké potíže.“

„Chytila kožní plíseň. Snažím se jí to omývat. Dostala se jí i do vlasů.“

„Přinesla jsem ti speciální mýdlo. Tady.“ Lucy vytáhla z batůžku zabalenou kostku mýdla. „Umyj jí s ním ruce i hlavu a pořádně ji oťi. Vlhkost pomáhá plísní v šíření, takže ji dobře osuš čistým ručníkem. Potom použij tohle.“

Podala ženě lahvičku. „Smíchej ten prášek s trochou vody, aby vznikla mast, natři s ní postiženou kůži a nech zaschnout. Je to kurkuma,“ dodala, „a nijak jí neublíží. Mělo by to pomoci.“

„Určitě to udělám. Děkuju, paní Lucy. Nemám...“

„S placením si nedělej starosti. Až Billy vyrobí další várku, trochu mi pošlete. A dej mi vědět, jestli to, co jsem přinesla, na tu vaši krasotinku nezabere.“

„Dám. Udělám všechno, co jste řekla. Právě připravuju vzadu na slunci trochu čaje ze šanty, jestli chcete jít dál a ochutnat.“

„To zní dobře, ale máme ještě další obchůzky. Ty teď ošetři tu vaši roztomilou holčičku a ozvi se, jak to dopadlo.“

„Mockrát děkuju, paní Lucy.“

Když odcházeli, Lucy dětem vysvětlila: „Katii před pár lety zemřel táta na černé plíce a minulou zimu na zápal plic i její mamka. Je to těžké, když se nemáte o koho opřít.“

„Várku čeho bude Billy vyrábět?“ chtěla vědět Thea.

„Ale, pálí whisky, drahoušku. A umí opravdu výbornou. Dře jako mezek. Občas se trochu moc napije vlastního výrobku, ale tvrdě pracuje. Je to dobrý manžel i táta.“

Obešli další sousedy – někde Lucy předala kostku mýdla, jinde svíčku. Pokud tím plnila dřívější objednávku, přijala za svoje zboží peníze nebo ho směnila za nějakou jinou věc.

Když se vrátili, psi byli zralí na zdřimnutí. Thea se posadila s bratrem a Lucy na zadní verandu, popíjeli chlazenou limonádu a jedli sušenky.

„Znáš tady v horách všechny, babi?“

„Tady v okolí znám skoro každého. Někteří se nechtějí s nikým moc stýkat, tak je nechávám na pokoji, pokud sami pro něco neprijdou. Když někdo potřebuje pomoci, jako Katie nebo starý Carl se zánětem kloubů, pomáhám, jak dokážu. Kdybych potřebovala pomoci já, ostatní by naopak pomohli mně. Táhle mám necelé dva kubíky dřeva na zimu. A až budu potřebovat, někdo mi přinese další. Tak to tu funguje, jak by taky mělo.“

Každý den přinášel nová dobrodružství. Pořád bylo třeba vykonávat domácí práce, ale i ty byly zábavou. Jen u babičky mohla Thea dojít krávu nebo sledovat, jak Rem dojí kozu. Sypali slepicím a sbírali vejce. Lucy je z tuku zbylého na pánvi naučila připravovat omáčku, která se podávala k šunce, vejcím a ovesné kaši.

Každý večer směli zůstat vzhůru déle než doma, když nazítří nemuseli vstávat do školy, a sedali venku. Lucy znala snad všechna souhvězdí a Rem se brzy naučil jejich názvy.

Jednou večer dokonce viděli padající hvězdu a Rem se rozhodl, že bude kosmonaut. A každý večer se střídali v předčítání knihy, kterou si na začátku dvoutýdenního pobytu vybrali.

Mohli si zvolit libovolnou knihu a Lucy nikdy neřekla: *Ne, tuhle ne.*

Příběhy, jak jim říkala, drží svět pohromadě. Nejlepší bylo, když je sehrávali a měnili při tom hlasy. Thea musela uznat, že Rem má nadání: dokázal střídat bručivý hlas s pištivým, rozechvělým nebo afektovaným, podle toho, jaký byl právě třeba. A doprovázel je dokonale vhodnými grimasami, tu s vykulenýma, tu s přimhouřenýma očima, někdy se širokým úsměvem, jindy se rty poodhrnutými v úšklebek.

Taky se skoro nikdy nezakoktal, ani u složitých slov.

Lucy říkala, že Rem je rozený herec jako jeho strýček Caleb, a jelikož z něj bude kosmonaut, možná bude natáčet filmy na Marsu.

Do postele babička vždycky nejdřív ukládala Rema a Thea zatím ležela ve svém pokoji a poslouchala jejich hlasy. Rem měl pokaždé milion otázek, obzvlášť když byl čas jít spát.

Potom Lucy přišla za Theou a posadila se k ní na postel.

„O čem budeš snít dneska?“

„O kouzelném lese.“

„To zní slibně.“ Lucy ji pohladila po vlasech. „Je plný víl a elfů?“

„Samozřejmě. Je v něm i zlá čarodějnice, která má pekelné psy s ostrými křídly a ještě ostřejšími zuby. Chce vládnout celému lesu a vůbec všemu, takže bude muset dojít k velké

bitvě. A je tam mladá čarodějka, elf a víla a ti budou muset spojit síly a zlou čarodějnici porazit. A myslím, že se vydají i na nějakou dalekou pouť. Musí se mi o tom nejdřív zdát.“

„Určitě bude.“ Lucy se k ní sklonila a políbila ji na tvář. „Jednou možná svoje sny sepíšeš a Rem je bude moct sehrát. Teď už můžeš snít, беруško. Zítra tě čeká nový den.“

A Thea, tak jako téměř každý večer, zavřela oči a začala rozvíjet svůj sen.

Když se potom probudila dostatečně časně, jako v tento poslední den dětské nevinnosti, hned si sen zapsala. Psala o lesu s mohutnými stromy, modrými listy, zlatými jablky a fialovými hruškami, i o zlé čarodějnici Mog v dlouhém černém rouchu zdobeném zvláštními symboly.

Připojila i několik ilustrací, i když jí kreslení nešlo tak dobře, jak by si přála. Nakreslila svoje hrdiny – čarodějku Gwyn, vílu Twink a elfa Zeda – i okřídlené psy, které nazvala wenové.

Později napíše víc – příběhy, které se jí zdály, jí vždycky zůstávaly pevně vryté do paměti.

Ustlala postel, jak babička vyžadovala, vyčistila si zuby a před tím, než se oblékla, ještě zkontrolovala, jestli jí přes noc nenarostla prsa.

Zatím ne, ačkoliv dva dny po dvanáctých narozeninách v dubnu začala menstruovat.

Pro všechny případy si vzala sportovní podprsenku, ale připadala si hloupě, když v ní neměla co schovávat.

Spletla si vlasy do jediného copu, jako je nosila babička, chvíli se prohlížela v zrcadle a uvažovala, jak by vypadala, kdyby měla bílý pramen jako ona. Vždycky jí to připadalo tak trochu čarodějnické.

Na druhou stranu, jak se v rodině tradovalo, ten bílý pramen se objevil, když děda, jehož Thea znala jenom z fotografií a vyprávění, zemřel v dole.

Thea nechtěla, aby její budoucí manžel zemřel. Chtěla happyend, jakým vždycky končily její sny.

Vzhledem k tomu, že myslela na Zachariaha Lannigana, vešla do Lucyina pokoje. Babiččina postel už byla ustlaná,

protože babička se vždycky probouzela jako první, z květin na toaletním stolku se pokojem šířila vůně hor a záclony se jemně pohupovaly ve vánku od otevřených oken. A byla tu fotografie v rámečku z hnědé kůže, fotografie, jež zachycovala plavovlasého muže s očima odstínu, který její matka při zdobení interiérů označovala jako zeleň mořské pěny.

Byl pohledný, ne jako kluk, o kterém se jí momentálně zdávalo, Nick Jonas, ale pohledný, i když byl o hodně starší.

Lucy jí jednou svěřila, že ten snímek pořídila ona sama, v den jeho třicátých narozenin.

O necelý rok později zahynul při závalu v dole.

„Je mi líto, že se ti to stalo,“ oslovila Thea obrázek a dotkla se rámečku. „Babičce – Lucy – se po tobě pořád stýská. Cítím to. Moje mamka – Cora – na tebe myslí v Den otců, o Vánocích, na tvoje narozeniny, v den, kdy jsi zemřel, a někdy i mezi tím. Myslí si, že Rem, můj bratr, má bradu a pusu po tobě, a nejspíš je to pravda. Každopádně...“

Nenapadlo ji nic dalšího, co by mohla zarámované fotografii povědět, a tak vyšla z babiččina pokoje a sestoupila do přízemí.

Lucy seděla na zadní verandě a pila kývu.

„Dobré jitro, берушко. Zdál se ti pěkný sen?“

„M-hm. Zlá čarodějnice se jmenuje Mog. Má špičatý černý plnovous a skoro stejné černé oči.“

„Božítku, vypadá opravdu zle!“

„Jestli najde Klenot předků před Gwyn, Twink a Zedem, všechny zotročí a bude vládnout lesu, kopcům, údolím i říční krajině za nimi.“

„Tak to ať se radši pustí do práce! Obdivuju tvoji fantazii, Theo, a ráda si představuju, co s ní jednou podnikneš. Rem ještě spí.“

Thea přikývla a shýbla se, aby pohladila oba psy, kteří leželi babičce u nohou. „Kakao je u něj v posteli.“

„Tak je necháme spát. Šli jsme do postele docela pozdě, nemám pravdu? Co kdybys odvedla Aster do stodoly na

podojení? Nakrmíme obě dámy a uvidíme, co nám dají na oplátku. Z Mollyina mléka budeme dneska vyrábět mýdla.“

„Rem by nám měl pomáhat.“

Lucy se na ni podívala a vstala. „Kdybys spala ty, požádala bych ho o to samé.“

„Tak dobře.“

„A necháme ho smýt z vajec slepičince.“

„To ho baví.“

„Na tom nezáleží – práce odvedená s chutí neztrácí nic na své ceně. Po dojení odvedeme Aster na druhou pastvinu a na noc ji ustájíme ve stodole. Blíží se bouřka. Velká.“

Thea vzhlédla k modré obloze s několika nadýchanými bílými obláčky, ale nepochybovala o pravdivosti Lucyiny předpovědi.

„Dobře.“

„Blíží se bouřka,“ zopakovala Lucy a přejela si rukou po hrudi.

Thea dovedla Aster do stodoly. I ji tahle práce bavila, ale jak říkala Lucy, splněný úkol je splněný úkol.

Bavilo ji pozorovat čůrky mléka tryskající do vědra. Někteří kamarádi ve Virginii to považovali za odporné, jí se to však líbilo.

Zatímco Aster hltala zrní, Thea jí opláchla vemenem i struky a osušila je. Umyla si ruce a roztřela si po nich Lucyinu speciální mast.

Následovalo odstříknutí, aby se do vědra s mlékem nedostala žádná nečistota.

Ale pak už ji čekala ta část, která ji bavila ze všeho nejvíc. Mléko naráželo do stěn a dna prázdného vědra se zvonivým zvukem, který se měnil ve šplíchání s tím, jak tekutiny v nádobě přibývalo.

Thea si s oblibou zpívala do rytmu a měla pocit, že se to Aster líbí taky. Když první dva struky změkly a ochably, přesunula se na druhou dvojici, dosud pevnou.

Představila si, jak v zeleném údolí u jejího kouzelného lesa nějaká jiná dívka taky dojí krávu. Neví nic o problémech

v lese, o výpravě a bitvách, které rozhodují o jejím osudu – jestli nezvítězí dobro, z dívky se stane otrok.

Thea připojila dívku ke svému snu a pokračovala v dojení. Konečně bylo hotovo. Nebo aspoň tahle část.

Když odnesla vědro uzavřené poklopem do domu, aby z něj přelila mléko do skleněného džbánu, Rem stál u dřezu a oplachoval dnešní vejce.

Vlasy mu trčely všemi směry a jednu tvář měl pořád otlacenou od polštáře.

„Nakrmil jsi Kakaa?“

„Jo, jasně. Měl hlad jako vlk. A já ho mám taky.“

„Ty ho máš pořád.“

„Babička říkala, že si můžeme dát míchaný vejce se šunkou a sýrem a k tomu topinky s ostružinovým džemem. Ještě máme vajíčka ze včerejška, ale nejdřív musím umýt tyhle. Je na nich fůra hověnek. Ošklivejch slepičích hověnek.“

Thea jen protočila panenky.

Když si všichni sedli ke snídani – a teď už měla hlad jako vlk i ona –, zvířata byla obstaraná, vědro bylo v myčce a psi štěkáním odháněli veverka, které se pokoušely dostat ke krmítku pro ptáky.

Zbytek rána zasvětili výrobě mýdla.

Lucy měla objednávku z prodejny v městečku včetně některých speciálních přání a ta vyřídili jako první.

Jak Thea i Rem věděli, výroba mýdla je tvrdá, horká dřina!

Lucy přinesla speciální hrnce určené jen k vaření mýdla, všechny potřebné oleje, barvy, Mollyino mléko, louhovou vodu, sušené bylinky a květiny.

Všichni museli mít dlouhé rukávy, rukavice a ochranné brýle. A i když Thee už bylo dvanáct, Lucy rozhodla, že jí dovolí manipulovat s louhem a nalévat horkou mýdlovou hmotu do forem až příští rok.

Směla ale odměřovat oleje, a když Lucy přidala louhovou vodu a hmota v hrnci připomínala řídké těsto, Rem směl přidat barvy a Thea zase Mollyino mléko.

Jednu várku vyrobili se sušenou levandulí, druhou s rozmarýnem, ještě další s ovesnou moukou a – to se Thee líbilo nejvíc – jednu se směsí květních plátků.

Lucy poklepala formami o pult, aby z mýdlové hmoty vyrchaly bublinky, a postavila je stranou, aby hmota ztuhla. Vždycky trvalo celý den, než ji mohla nakrájet na jednotlivé kostky. A vždycky čekala další dva týdny, než je zabalí a opatří štítky.

Thee to připadalo jako příšerně dlouho doba a spousta práce kvůli mýdlu, ale věděla, že si zákazníci mýdla, svíčky, masti i soli do koupele značky Horské kouzlo rádi kupují.

Do Redbud Hollow se sjížděli lidé ze širokého okolí, aby provozovali horskou turistiku, nebo se tu zastavovali jen cestou někam jinam, chodili do obchodu Appalačská řemesla a kupovali babiččiny výrobky.

Byl to příjemný pocit, vědět, že si někdo koupí a použije věci, které Thea pomáhala vyrábět.

„Tak, tahle práce je hotová.“ Lucy si stáhla rukavice a přejela si dlaní po čele. „Teď si dáme něco malého k obědu, zabalíme něco z dřívějších zásob do krabic a odvezeme je do města – to je náš další úkol.“

„Můžeme si dát nanuk?“ zajímal se Rem.

„To mi připadá jako dobrý nápad, protože už je pořádné teplo. A dostala jsem ještě další dobrý nápad, když vidím, že mám takové dva pilné pomocníky. Co byste říkali, kdybych k večeri upekla pizzu a jako dezert bychom si dali poháry s domácí vanilkovou zmrzlinou?“

Rem místo odpovědi zavýskl a nadšeně babičku objal. „S třešinkou navrchu?“

„Jinak by to nebylo ono.“

Do města jeli se staženými okny a s rádiem vyhrávajícím bluegrass. Thee to připadalo jako přesně ten správný způsob, jak se dopravit do horského městečka s hlavní ulicí lemovanou obchody a restauracemi, které si dávaly názvy jako Appalač-

ské dobroty a Domáci pochutnání, aby se pokusily vymámit nějaké ty turistické dolary.

Thea s Remem pomohli odnést krabice k zadnímu vchodu do obchodu. Přišla jim otevřít žena s vyčesanými plavými vlasy a brýlemi zavěšenými na zlatém řetízku kolem krku, kterou si Thea pamatovala z předchozích návštěv a věděla, že jí ten obchod patří.

„Přisahám, Lucy, právě jsme si říkali, jak by bylo prima, kdybys nám dneska dovezla další Horská kouzla. Dopoledne jsme doprodali levandulová mýdla, svíčky i pleťovou vodu. Koupila si je nějaká paní z Chicaga v Illinois. A máme poslední svíčku s pomerančovou kůrou a tu, které říkáš Lesní procházka.“

„Tak to jsme tu právě včas. Pamatujete si Abby, vidíte?“ obrátila se na děti.

„To přece nemůžou být tvoje vnoučata!“ Abby si přitiskla dlaň k srdci. Thea poznala, že žena údiv jenom hraje, ale i tak jí vykouznil na tváři úsměv. „Přisahám, že od minulých prázdnin oba vyrostli snad o třicet centimetrů.“

„Rostou jako z vody. Theo, odnes, prosím tě, ta mýdla támhle do skladu. Reme, ty vezmi krabici s tekutými mýdly. V poslední době je o ně velký zájem.“

Sama Lucy zvedla krabici se svíčkami.

„Podržím vám dveře. A pro vás děti, máme lízátko, jestli vám je babička dovolí.“

„Dneska si je zaslouží.“

„Tak běžte dál a řekněte Louise, že jí Abby vzkazuje, ať vám každému dá dvě lízátko – jedno na teď, druhé na potom.“

„Děkujeme, paní Abby.“

Thea neměla lízátko ráda, ale věděla, že jimi později může uplatit Rema. Navíc se mohla porozhlédnout po obchodě. Lucy a Abby chvíli potrvá, než vyrovnají účty, proberou místní klepy a navzájem se vyptají na rodiny.

Její mamka říkala, že tak to na Jihu chodí – že tu všechno trvá dvakrát déle, než by mohlo, protože spolu lidi tráví víc času a povídají si.

Thee čekání nevadilo, neboť si zatím prohlížela různé ruční výrobky – ze dřeva, ze skla i z kovu, některé dokonce kombinované –, stejně jako prodávané obrazy a s hrдостí přejížděla očima po policích s babiččinými produkty.

Potom přišla i Lucy a musela ještě strávit nějaký čas s Louisou a s Jimmym, který tu nastoupil před Vánoci.

Měl velké, široké oči a dlouhý krk. Thea si ho představila se špičatýma ušima a usoudila, že by mohl být jedním elfem z jejího snu.

Konzumace lízátka Removi nezabránila v tom, aby zhltl i hroznového nanuka. Thea snědla svůj nanuk mnohem pomaleji, zatímco procházeli po hlavní třídě.

Lucy se často zastavovala a povídala si s dalšími lidmi, protože se zdálo, že tu zná snad každého a snad každý naopak zná ji. Došli k bance, kde Lucy provedla to, co sama nazvala vklad na noc, protože banka zavírala ve dvě.

„Jak vědí, že to jsou tvoje peníze?“ zeptal se Rem cestou do kopce.

Lucy se na něj podívala. „No, šeky byly na moje jméno a na dokladu o uložení peněz je moje jméno a číslo mého účtu.“

„Jak víš, že ty peníze neukradnou a neřeknou, že sis je u nich vůbec neuložila?“

„Napadají tě pěkně cynické myšlenky, chlapče. Jeden dobrý důvod je ten, že znám ředitele od doby, kdy byl v tvém věku. Hrával si s mým bratrem Buckem. Jednou jsem s ním dokonce šla k zábavě, protože tvůj děda si dával načas s tím, aby mě pozval. To bylo naposledy, co s něčím zaváhal.“

„Políbila jsi ho na pusu?“

„Ne, protože jsem byla zakoukaná do Zachariaha Lannigana.“

„Možná ti ukradne peníze, protože jsi ho nepolíbila na pusu.“

Babička Removi laškovně rozcuchala vlasy a srdečně se zasmála. „Nemyslím, že by mi to vyčítal tak dlouho, zvlášť když si vzal mou dobrou kamarádku Abigail Barnsovou, kterou znáte jako paní Abby. Mají spolu tři dcery a pět vnoučat.“

„Jsou lidi, co mají paměť jako slon,“ prohlásil Rem moudře.
 „Remingtone Foxi, ty mě vždycky dokážeš pobavit.“
 „Mám fialovej jazyk?“ Vyplázl ho, aby se na něj babička mohla podívat.
 „To rozhodně máš.“
 „Bylo by prima, kdybych ho takovej měl napořád.“
 „Vidiš?“ Lucy jednou rukou objala kolem ramen jeho a druhou Theu. „Vždycky.“

Thea považovala dnešní den za zatím nejlepší a taky si to napsala do deníku. Podojila Aster úplně sama! A poznamenala si, že se pokusí připravit šunku s omáčkou – s Removou (a možná i tátovou) pomocí –, až bude mít mamka narozeniny. Kromě toho dnes pomáhala vyrábět mýdlo, a ačkoliv už bude zpátky doma, až bude mýdlo připravené k nakrájení a zabalení, babička jí pošle fotky.

Zajeli do města a povídali si s lidmi. Po návratu domů dali psům pamlsky jako odměnu za to, že jim zatím hlídali farmu, vyrobili domácí zmrzlinu a dali ji do mrazáku na později.

Ona i Rem si vytvarovali vlastní pizzy z babiččina těsta, zatímco babička strouhala sýr. Theina byla téměř dokonale kulatá. Rem prohlásil, že vytvořil šestiúhelník. Babička si na svoji pizzu přidala houby a olivy a Rem se za jejími zády šklebil, jako by šlo o něco nechutného.

Po večerním obstarání zvířat a po setmění si vzali zmrzlinové poháry na zadní verandu.

Na obloze zářilo tolik hvězd, že si Thea pomyslela, jestli se babička přece jen nepletla ohledně nadcházející bouřky.

Když jí Lucy přišla popřát dobrou noc, Thea odložila deník.
 „Zítřka už bude za námi první týden.“

Lucy k ní přisedla na postel. „To znamená, že před sebou budeš mít ještě celý druhý týden. A nepojedeme snad za dva měsíce všichni společně k moři? Vůbec poprvé budu s rodinou u moře, v domě na pláži! Tvoji rodiče nám tím rozhodně udělali obrovskou radost. A pak, jenom pár měsíců nato,

všichni zase přijedete sem. Připravím na Díkůvzdání takovou večeři, že si ji ani ty nedokážeš představit.“

Poklepala Thee na spánek. „Jen počkej a uvidíš.“

„Všechno tady bude vypadat jinak. Chci vidět jak. A ty pak přijedeš na Vánoce.“

„O tom nepochybuj. A vy sem na Velikonoce.“

„Uvidím kvést zmarliky.“

„To bys měla, i dříný. Je na ně krásný pohled. Dnes v noci budeš pokračovat v tom samém snu, nebo máš připravený úplně nový?“

„Ten s kouzelným lesem v Endonu ještě neskončil.“

„V Endonu?“

„Tak se jmenuje ten svět. A vymyslela jsem pár nových postav. Musím zjistit, jak to bude pokračovat.“

„Tak příjemné snění.“ Lucy se k ní sklonila a políbila ji na tvář. „Už se těším, až mi pak všechno povíš.“

Thea se spokojeně zachumlala do příkrývky a zavřela oči. Odplula do snu, plného barev, dobrodružství a magie. Zatímco snila, hvězdnatou oblohu začala zakrývat mračna. V dálce zaduněl hrom.

A když přišla bouře, jak babička předpověděla, kouzelný sen se změnil v noční můru.

3. KAPITOLA

Přibližně v době, kdy Lucy dávala zmrzlinu do mrazáku, Cora odešla z pracovní schůzky. Z velice úspěšné pracovní schůzky, a tak se v duchu poklepala na rameno.

Zbytek dne měla volno a rozhodla se vyřídit nějaké pochůzky a dopřát sobě a Johnovi menší oslavu.

Mohla by vyzvednout věci z čistírny, zastavit se v tiskárně pro nejnovější letáky, zajít do oblíbené vinotéky, do

supermarketu pro dva steaky, které pak John ugriluje, a nakonec na farmářský trh pro přísady na salát a pár brambor.

John zbožňuje její nadvakrát zapékané brambory.

Nikdy nebude schopná vařit jako její matka, ale měla pocit, že si i tak v téhle oblasti vedou s Johnem docela slušně.

Vzhledem k tomu, že byla na úspěšné schůzce s velice pedantskou, bohatou klientkou, měla na sobě to, co sama pro sebe označovala za „profesionální look“.

Vlasy si stáhla do elegantní vlny připnuté k temenu a vzala si tmavorůžové šaty bez rukávů doplněné o střevíčky na vysokých podpatcích.

Místo hodinek pracující matky zvolila hodinky Bulgari, které jí John věnoval k desátému výročí svatby. *Absurdně drahé*, pomyslela si.

Na zadní stranu nechal vyryt srdce a do něj nápis *Do skonání věků*.

Moc se jí líbily.

Objížděla jednotlivé obchody s puštěným rádiem a širokým úsměvem.

V supermarketu si vzpomněla na děti a na to, jak pokaždé, když se ona nebo John dopustí té chyby a vezmou je s sebou, skončí u pokladny se dvěma druhy čipsů, dvěma druhy zmrzliny, dvěma druhy snídaňových cereálií a bůhví čím dalším.

Stýskalo se jí po nich.

Ne že by nebylo příjemné strávit nějaký čas jen ve dvou. A uklidňující. A páni, sexy. Ale stýskalo se jí po jejich obličejích, energii, dokonce i po jejich hašteření.

Mluvili spolu přinejmenším každý druhý den a při každém telefonátu z They a Rema přímo sálalo nadšení a vzrušení, které ji naplňovalo radostí.

Milovali to malé hospodářství a její matka zajišťovala, aby každé léto prožili dva báječné týdny. Věnovala se jim a projevovala jim svou lásku bezpočtem způsobů.

Teď si té lásky a pozornosti užijí ještě víc, vzhledem k naplánované dovolené u moře a návštěvám na Díkůvzdání a o Velikonocích.

Krátké dovolené s rodinou se jim všem bohatě vyplatí.

Soustředila se na výběr těch správných steaků a její myšlenky pořád občas zalétaly k dětem – proto si nevšimla muže s balením šesti plechovek coly, pytlíkem čipsů a balíčkem čokoládových sušenek v nákupním vozíku.

Ray Riggs si ale všiml jí.

Poznal bohatou děvku, když nějakou viděl, a tohle byla jedna z nich.

Nóbl účes, diamantový snubní prsten a luxusní hodinky.

Měl pocit, jako by na něj ty hodinky křičely: *Jsem lepší než ty, Rayi.*

A za to ji nenáviděl.

Chodit takhle vyšňořená do supermarketu? Nejspíš si ji vzal nějaký zazobaný parchant, aby se s ní předváděl. Je to taková ta ženská, co ohrnuje nos nad lidmi jako on.

To ho neskutečně vytáčelo.

Taková ta ženská, co má řůru aut a luxusní dům. Se spoustou věcíček, jako jsou ty hodinky. Určitě taky s hotovostí v trezoru.

A to ho zaujalo.

Natolik, že nechal stát vozík tam, kde byl, a odloudal se z obchodu ke svému autu.

Je to moje kára, pomyslel si, protože ji nechal přelakovat. Ten pracháč, kterému auto původně patřilo, si vybral křiklavě červenou, aby vzbuzoval pozornost, ale tu nahradila diskrétní čern. Ray kromě toho taky okamžitě vyměnil poznávací značku – marylandskou nahradil pennsylvánskou.

V laciných motelech u mezistátních silnic vždycky seženeš značku z jiného státu.

V osmnácti letech, dva roky po odchodu z domova, Ray věděl o laciných motelech a kradení aut leccos.

Teď seděl v černém sedanu značky Mercedes, registrovaném na jistého Phillipa Allena Clarka, který spolu s tou svou ježibabou Barbarou Ann Clarkovou tlel v hrobě na nějakém nóbl hřbitově v marylandském Potomacu.

Kromě toho od Clarkových získal čtvery luxusní hodinky – mužovy rolexky o dva týdny později střelil v zastavárně v D. C. Ta stará ježibaba měla solidní šperky, ale Ray si počká hodně dlouho, než je prodá, stejně jako zbývající hodinky.

Ray Riggs nebyl žádný hlupák.

K tomu z té vykopávky, než ji zabil, ještě vytloukl i kombinaci k trezoru a v něm našel sedm táců v hotovosti. A další dva tisíce tři sta přímo v jejich peněženkách a v zásuvce se spodním prádlem.

Takže měl dost peněz k pronajmutí domu na Myrtle Beach. Aby se trochu opálil a omrkl si bohaté turisty.

V tomhle supermarketu se zastavil pro trochu jídla na cestu, protože na benzínkách by z vás sedřeli kůži.

Jednoho dne možná nějakou vyhodí do povětří, aby jim ukázal.

Teď si ale pomyslel, že mu tuhle zastávku přihrál sám osud. Byl si tím sakra jistý, když ta bohatá mrcha vyšla z obchodu a uložila jedinou tašku s nákupem do BMW – copak už dneska nikdo nekupuje americký káry?

Stejně bylo načase, aby přepřáhl, a neměl snad v rezervě dvě ukradené poznávací značky ze Západní Virginie?

Osud.

Sledoval ji z parkoviště na farmářský trh. Jako kdyby lidem jako ona nebyli farmáři u řítě.

Vrátila se k autu s jedinou malou taškou.

Žádný děti, usoudil. Na to nekupuje dost jídla.

Možná nafající čoklík a o toho se bude muset postarat.

Vypadala jako paničky, co mají nafající čoklíky se jmény jako Princ nebo Šmudlík.

Jestli ano, s chutí ukopne Šmudlíkovi hlavu.

Odjela do čtvrtě s velkými, důležitě vyhlížejícími domy, kterým přezdíval PMS. Paláce McSráčů.

Zastavil – věděl, že mu mercedes poskytne dostatečné krytí, přinejmenším na několik minut. Boháči, co bydlí v nóbíl domech, nečekají potíže od lidí, co jezdí v drahých autech.

Jejich chyba.

Vrata garáže se otevřela, BMW zajelo dovnitř a vrata se zase zavřela.

Ray zůstal sedět, přemýšlel, plánoval. Za několik minut se objevila znovu, aby zalila kytky v truhlících rozvěšených na verandě. Objevila se bez nafajícího čokla, takže možná žádného nemá.

Právě dopíjel plechovku coly, když na příjezdovou cestu zabočilo SUV. Další BMW.

Nevystoupil z něj dědek, jakého očekával, ale podstatně mladší muž. Byl vysoký a vypadal, že je v dobré kondici, takže to trochu měnilo plány.

Žena sestoupila z verandy a on k ní došel.

Objali se, políbili.

Ray neslyšel žádný štekot, neviděl žádné děti, které by se vyřítily z domu s křikem *Táta přijel*.

Nejspíš v tom paláci žijou jenom ve dvou. V paláci, který měl být jeho. Všechno to mělo patřit jemu.

Po dnešním večeru aspoň část z toho bude.

Zašli dovnitř a Ray se rozjel – dával pozor, aby nepřekročil povolenou rychlost. Zatočil do vedlejší ulice a objel jejich dům zezadu.

To se dalo čekat – velký zadní dvorek a zatracený bazén.

Podle jeho názoru mělo plno lidí až moc věcí. Připadalo mu jedině fér, když část z nich získá on. Když si vezme, co chce a co si zaslouží.

Tam, kam je pošle, si koneckonců s sebou stejně nic vzít nemůžou.

Cora podala Johnovi zalévací konvičku. „Mohl bys ji doplnit a vrátit na verandu? Chci se jít nahoru převléknout.“

„Moc ti to sluší.“

„Sluší, vid’? Adele obdivovala moje boty a stejně jako pokaždé, když si je vezmu na schůzku s ní, jsem přímo cítila, jak mi závidí ty moje nádherné hodinky. O té pracovní

schůzce ti povím, až se přezuju z těchhle úžasných střevíčků, na které už si ale moje nohy začínají stěžovat. Mám samé dobré zprávy.“

„Prima. Já mám skoro samé dobré zprávy ohledně projektu pro Barnabyho. Nebo se nepřevlékej a já tě vezmu někam na večeři. Potom bychom mohli zajít i na film?“

Cora se zastavila na schodech a koketně se ohlédla přes rameno. „Copak, Johnne Foxi, snad mě nezveš na rande?“

„Byl bych blázen, kdybych to neudělal.“

„Přijímám, ale radši bych to odložila na zítřek. Na dnešní večer mám jiné plány.“

Naklonil hlavu ke straně a s předstíraně drsnáckým výrazem se zeptal: „Jaké plány?“

„To ti hned povím.“ Se stále stejně koketním úsměvem si zula boty. „Patří k nim to, že ugriluješ steaky, které jsem koupila cestou domů, a já udělám svoje proslulé pečené brambory.“

„Světově proslulé.“

„K nim bude salát ze zeleniny z farmářských trhů a potom si otevřeme láhev tvého oblíbeného cabernetu, kterou jsem taky koupila.“

„To zní jako vynikající plán. Co bude jako dezert?“

„Vzpomněla jsem si na děti a na to, jak si to u mamky užívají. A my jsme tady, sami dva ve velkém prázdném domě.“ Zvedla střevíčky za pásky a zahoupala s nimi. „Takže jsem si říkala, že bych si měla užít spoustu divokého sexu se svým manželem.“

„To je nejlepší dezert ze všech.“

„Lepší než mamčin jablečný dort?“

„Dokonce i než ten.“

„Chytrá odpověď. Co kdybys otevřel láhev? Až sejdu dolů, pustím se do těch brambor. Můžeme si spolu chvíli jen tak sednout venku, než zapálíš gril.“

„Miluju tě, Coro.“

Znovu se na něj ohlédla a poklepala na hodinky. „Do skónání věků.“

Vy kročil otevřeným prostorem zpátky ke kuchyni, ale ještě se zastavil u stěny s fotografiemi. Na snímcích byli oni dva, nejdřív sami, potom i s Theou a nakonec i s Remem. Na dalších byly jenom děti. Cořina matka, bratři. Celou stěnu pokrývaly skupinové i sólové rodinné fotografie.

Připomínaly mu, že je ten nejšťastnější chlap pod sluncem. Až do skonání věků.

Došel do kuchyně, aby otevřel víno a doplnil konvičku na zalévání vodou.

Ray zajel s mercedesem k myčce a připlatil si za kompletní vyčištění zvenku i zevnitř.

Aby po sobě nenechal žádné stopy.

Našel bufet, kde nabízeli sendvič s vepřovým a zatraceně dobrým zelným salátem, koupil si k němu hranolky, sedl si ven, užíval si teplo a při jídle přemýšlel, jak asi vypadá dům, do kterého se vloupá.

Odhadoval, že kdyby chtěl, mohl by klidně být architekt, ale proč by sakra měl kreslit domy, aby v nich pak žil někdo jiný?

Předpokládal, že ložnice budou nahoře a ten páreček bude spát v největší z nich, se šatnou a koupelnou. Jestli mají trezor, bude taky tam, nebo v domácí pracovně, případně v knihovně, kde staví na odiv, jak jsou chytrí.

Plánoval, že si odveze hotovost, šperky a jedno auto.

Potom pojedje dál do Severní Karoliny a přespí v laciném motelu. Hned ráno vyrazí, a než se někdo dozví, že ta prachatá děvka a ten parchant jsou po smrti, bude dávno v trapu.

To je solidní plán, usoudil a napil se coly. Teď se jenom musel nějak zabavit na nejbližších pár hodin.

Zašel do obchodního domu, procházel kolem obchodů, navštívil hernu s automaty a nakonec skončil v kině. *Transformers: Pomsta poražených*.

Vůbec to nebyl špatný film.

Kolem jedenácté klidně odjel do té tiché, nóbl ulice.

V okolních domech pořád svítilo až moc světel, a tak ještě chvíli jezdil po okolí a vytipoval si nejlepší trasy, kterými se dostane na dálnici 95 a vyrazí na jih, jen co tu bude hotový.

V jednu hodinu v ulici panoval klid. Svítilo pár světel na verandách a tu a tam v nějakém tom pokoji, kde obyvatelé nechali rozsvíceno, protože si mysleli, že tím odradí lupiče.

Měl vymyšlené, kudy vnikne dovnitř, a teď odjel do zadní ulice, zhasl reflektory, zastavil na příjezdové cestě k jednomu domu a vypnul motor.

Čekal, jestli se rozsvítí nějaké světlo nebo jestli se rozštěká pes, ale všude bylo ticho. Natáhl si rukavice a znovu pořádně otřel přední sedadlo, volant i palubní desku. Potom vytáhl Smith & Wesson ráže 9mm, který měl položený pod sedadlem.

K té zbrani přišel po třetí vraždě – obětí byl slizký právník a jeho děvka s velkými umělými prsy.

Podřízl jim krky jako tomu páru před nimi a kristepane! Že se tím nadělalo bordelů. Ne že by mu vadilo vidět tolik krve, ale nelíbilo se mu, že je od ní celý zašpiněný i on.

Kromě hotovosti a šperků v domě našel i tu zbraň.

A spoustu munice. A může si koupit další, až bude potřebovat.

Netvrdil, že je zrovna ostrostřelec, ale zblízka na tom nezáleželo.

To dokázal hned při příštím vloupání.

Zasunul zbraň do koženého pouzdra, které našel u toho samého právníckého slizouna, a vyndal z kufru svoje tašky.

Cestoval nalehko, takže stačilo, aby si přes jedno rameno hodil ruksak a přes druhé plátěný vak.

Potichu zaklapl kufr, otřel ho a vykročil od vozu.

Prošel přes zadní dvorek jiného luxusního domu, překonal nízký plot a byl u cíle, na zahradě se třpytivým bazénem a širokou verandou. A terasa v prvním patře? Jo, právě tam spí ta bohatá coura s nóbl hodinkami.

Minul bazén a přešel verandu, kde zaznamenal velký a lesklý gril, který pravděpodobně stál aspoň dva nebo tři tácy.

Když ho tam tak viděl stát, cítil, jak v něm vzrůstá zlost. Zalitoval, že nemá baseballovou pátku nebo kus trubky. Kdyby je měl, s chutí by ten gril rozmlátil na kousky.

Ale zase svůj vztek potlačil. Měl tady práci a k jejímu vykonání potřeboval jasnou mysl.

Pomalou, zhluboka se nadechl, položil ruce v rukavicích na vchodové dveře a vnikl tou svou jasnou myslí dovnitř.

Tohle nadání měl odjakživa. Matka se ho z něj snažila vyhnat modlením, otec logikou. Neuspěli.

Jednou přijde den, kdy jim to splatí. Splatí jim, že mu nedopřáli vyrůstát v paláci, jako je tenhle, a koupat se v takovémhle bazénu.

Splatí jim, že připravovali burgery na mizerném roštu nad dřevěným uhlím místo steaků na velkých, lesklých grilech.

Ale než ten den nastane, postačí, když si bude svobodně žít a využívat svůj talent, aby obíral boháče.

V domě nebyl žádný pes. Jindy tu bývá, ale teď ne. A děti, jedno, možná dvě, ale ne teď.

Vnímal jenom dva lidi a oba spali v prvním patře, jak předvídal.

Přesto měl pocit, jako by mu někdo dýchal za krk, jako by ho někdo sledoval, a to z bezprostřední blízkosti. Jako by někdo byl přímo v jeho nitru.

Do hajzlu s tím, pomyslel si.

Neviděl žádné varování před bezpečnostním systémem a neviděl ani žádný blikající alarm.

Jedno léto pomáhal svému lakotnému otci při instalaci bezpečnostních systémů do podobných PMS, jako je tenhle, takže věděl, po čem se má dívat.

I co má dělat, pokud na nějaky narazí.

Na širokých prosklených dveřích ale byl jen obyčejný zámek.

Místo aby ho překonal – a v tomhle oboru přímo vynikal –, vytáhl z batohu řezačku na sklo.

Zanedlouho opatrně prostrčil ruku vyříznutým kruhem a odjistil zámek.

Jakmile vstoupil dovnitř, rozhlédl se po velké kuchyni, obří nástěnné televizi a široké pohovce do L.

Viděl přímo do obývacího pokoje, na krb, další pohovku a křesla. Na stolky a lampy. Všechno bez poskvrnky a elegantní.

Měl bydlet v takovémhle domě. Ti dva nahoře nejsou o nic lepší než on. Jenom měli v životě kliku a teď mu to s chutí dávají sežrat.

Nejradši by tu všechno porozbíjel, ale potřeboval si uchovat jasnou mysl.

Byla tu komora, přes níž by se dostal do garáže.

A domácí pracovna – jako kdyby se ti dva živili opravdovou prací, kurva.

Stěna plná fotografií. Jen se na ně podívejte, jak se zubí do objektivu! Jak blbnou na pláži nebo...

Zarazil se u snímku malé dívenky. Byla hodně podobná té bohaté děvce, až na to, že...

V jejích očích bylo něco, z čeho se mu zrychlil dech a zastřela mysl. Jako kdyby se dívala přímo na něj.

Přímo do jeho nitra.

Měl pocit, že mu tuhne krev v žilách a po zádech mu přebíhá mráz.

Zaťal ruce v pěst a na okamžik přestal vnímat dům kolem sebe i ty dva, co spali nahoře.

Musel vynaložit nemalé úsilí, aby ruce opět uvolnil a otřel si pot z dlaní do džín.

Aby zklidnil svoji mysl a opět se s ní dokázal rozhlížet.

„Škoda, že tu nejsi. Sakra škoda,“ zahučel. „Postaral bych se i o tebe.“

Dokázal si představit, že mají svěřenecké fondy, ona i ten kluk – nejspíš její mladší bráška. Však on by je vyřídil, ale nejspíš byli v nějakém táboře pro haranty zazobanců.

Ještě chvíli zíral na tu fotografii a vpíjel se do těch modrých očí. Chvěly se mu z nich ruce, ty oči v něm vzbuzovaly nutkání sevřít pěsti a uhodit do dívčina obličej. Zavřít ty modré oči jednou provždy.

Musel se ke snímku otočit zády, aby dokázal postupně zklidnit dech a pročistit mysl.

Připomněl si, že tu má práci. Že potřebuje aspoň trochu napravit tu nefér skutečnost, že zdejší obyvatelé mají víc než on.

Vytáhl pistoli z pouzdra a vykročil do schodů.

Neprobudilo ji dunění hromu ani tlumené práskání výstřelů. Thea ve snu ječela a ječela, ale stejně jako všechno ostatní, i jekot zůstával jen v její hlavě. Křičela, vzlykala a bezmocně přihlížela, dokud se jí konečně nepodařilo vytrhnout ze spánku.

Za okny se zablesklo a Thea se rozechvěle posadila na posteli. Nedokázala se nadechnout dost na to, aby vykřikla. Zapomněla, že už je jí dvanáct, a neobratně se vyhrabala zpod přikrývky. Když se pokusila vstát, podlomila se jí kolena a ona padla na podlahu, omámená, s rozbouřeným žaludkem.

Byla jí taková zima, až se jí rozdrkotaly zuby. S námahou se zvedla.

Měla pocit, jako by se podlaha kývala a houpala jako paluba lodě zmítané bouří, jež pořád zuřila za okny.

Musela se opřít dlaní o stěnu, aby dokázala vykročit k babiččině ložnici.

Chtěla babiččino objetí, chtěla, aby ji babička hladila po vlasech, aby ji ujistila, že to byl jenom zlý sen.

Když ale došla k jejím dveřím, zjistila, že Lucy sedí na posteli. Slyšela, jak pláče. Viděla, jak se celá klepe.

„Babi. Babi.“

Po zbytek života si bude pamatovat ten okamžik, tu vteřinu, kdy se jejich pohledy setkaly. Oči stejné barvy a tvaru se na sebe zadívaly, oči zalité slzami, plné šoku a zármutku.

Bude si pamatovat jiskru, která mezi nimi přeskočila, ostrou a jasnou jako blesk.

I okamžik, který následoval a v němž pochopila, že její rodiče jsou po smrti.

Ochabla a zhroutila se na zem.

Vzápětí ji sevřely babiččiny paže. Babiččiny ruce jí hladily po vlasech.

Ale babička neřekla slova, jaká od ní Thea chtěla slyšet, protože by to byla lež.

„Viděla jsem... Viděla jsem...“

„Bože, Theo.“ Lucy s ní začala kolébat. Objímaly se na zemi ve dveřích. „Drahoušku, děťátko moje.“

Thea slyšela, jak se Lucy přerývaně nadechuje a vydechuje, vnímala zběsilý tlukot jejího srdce.

„Musím zavolat šerifa. Drž se u mě, pevně se mě drž. On zavolá policii ve Virginii, aby... to mohli prověřit.“

„Taky jsi to viděla. Viděla jsi to. Ale...“

„Teď musím zavolat. Drž se mě.“

„Je mi zle.“

„Já vím. Já vím.“

Thee se kymácela hlava a podlaha jako by se pořád houkala, a tak ji Lucy napůl dovedla, napůl odnesla do postele.

„Snaž se dýchat pomalu,“ radila jí cestou. „Jestli se ti zvedne žaludek, nedělej si s tím starosti. Drž se mě, tak je to správné, dýchej pomalu. Závrať odezní.“

Usadila Theu do postele a zabalila ji do příkrývky. „Sklon hlavu mezi kolena a dýchej pomalu. Ono to přejde.“

Thea poslechla babiččiny pokyny, ale pokoj se s ní stále točil. Slyšela, jak Lucy zvedá telefon na nočním stolku.

Babiččin hlas jí připadal zvláštní, jako kdyby mluvila z velkého prázdného sálu, kde všechny zvuky znějí dutě a doprovází je ozvěna.

„Tate, tady je Lucy Lanniganová. Potřebuju, abys pro mě něco udělal.“

Thea poslouchala další slova, a přesně jak Lucy říkala, závrať a nevolnost odeznívaly.

Zároveň se do ní ale dala zima, prostřídávaná návaly horka, které jí sežehovaly každý centimetr kůže.

„Tak, drahoušku, teď si lehni. Uvařím ti čaj.“

„Nenechávej mě samotnou. Prosím, nenechávej mě samotnou.“

„Čaj ti pomůže, věř mi, Theo. Chceš jít dolů se mnou? Dokážeš to?“

Thea přikývla a opřela se o ni. „Nebudu zvracet.“

„Ať neprobudíme Rema, ano?“ Lucy ji objala kolem ramen a Thea cítila, jak se babičce pořád chvěje ruka. „Tady jsou schody. Půjdemě pomalu.“

„Už se mi netočí hlava. Nebudu zvracet.“ Připadalo jí, že na ni ze všech stran útočí horko, zatímco v jejím nitru jako by všechno znecitlivělo. „Viděla jsem to. Viděla jsem to a ty taky. Nebyl to zlý sen.“

„Modlím se, aby byl. Posad' se ke stolu a já uvařím čaj. Nemluvily jsme spolu o tom, co dokážeme, drahoušku. Tvoje maminka...“

„Nelíbí se jí to.“

„Jenom jí to dělá starosti, to je všechno. Teď se posad'. Šerif McKinnon zavolá tamní policii a ta to prověří. A... možná se budeme cítit hloupě, až zavolají a řeknou, že je všechno v pořádku.“

„Babi...“

„Někdy, a docela často, drahoušku, nám to, co v sobě máme, ukazuje věci, které se ještě nestaly.“

„Ale teď to tak není.“ Z očí se jí znovu vyřinuly slzy a Thea vyražela slova mezi jednotlivými vzlyky. „Jsou mrtví, babi. Cítím to. Ty to cítíš taky.“

Lucy – s rozpuštěnými vlasy splývajícími na ramena a s obličejem bílým od šoku – si zakryla ústa, jako by se musela vši silou ovládat, aby nezaječela zoufalstvím. „Neviděla jsem to jasně.“

„Já ano. Byla jsem tam. Byla jsem tam s nimi. Viděla jsem to, slyšela jsem to i cítila. Křičela jsem, ale oni mě neslyšeli. Myslím, že on možná ano.“

Thea si položila hlavu na stůl. Najednou byla k smrti vyčerpaná. „Zabil je a já byla u toho.“

„Budeme se modlit, aby to byla předzvěst něčeho, co se teprve má stát, a tím, že jsme to viděly, jsme to změnily. Zastavily jsme to. Víc teď dělat nemůžeme.“

Můžeme se modlit, pomyslela si Thea, *teď nebo třeba napořád*. Ale nic se tím nezmění. Přes svoje vyčerpání a otupělost vnímala babiččin zármutek – tíživý, děsivý – a mlčela.

Lucy zmobilizovala veškeré síly a odměřila sušený hloh na čaj. Teď musela myslet na dítě před sebou a postarat se o něj. Nesmí myslet na nic jiného.

Jen na tohle dítě, které sedí u stolu plné šoku a žalu, ne na dítě, které nosila ve svém nitru a které porodila. Ne na dítě, které milovala celým srdcem, ne na slušného, hodného muže, kterého si její dítě nakonec vzalo a kterého měla ráda, jako by v sobě odnosila i jeho.

Tohle dítě teď potřebuje, aby byla silná, a ona tedy bude.

Tohle dítě, s nímž měla už dávno probrat dar, jež sdílají. Měla Thee pomoci, aby si na něj zvykla, měla ji připravit, protože věděla, že ho má – ten dar v ní planul tak jasně, tak silně...

Připomněla si, že nemůže změnit minulost. Právě teď Thea potřebuje její podporu, aby zvládla to, co obě věděly.

Její vlastní zármutek musel počkat.

Postavila hrnky s čajem na stůl a pohládila Theu po vlasech. „Napij se, beruško. Slibuju, že to pomůže.“

„Nic necítím. Jako kdybych se celá vyprázdnila.“

„To je způsob, jakým se chráníme.“ *Ale vrátí se to*, pomyslela si Lucy. *A s plnou silou*. „Trochu se napij a potřebuju, abys mě vyslechla, ano?“

Thea zvedla hlavu a sáhla po hrnku. Přikývla.

„Budou se ptát, proč jsem volala na policii. Theo, potřebuju doufat, že tu otázku položí tvoje mamka. Že zavolá a položí ji ona. Potřebuju tuhle naději.“

Thea usrkla čaj a znovu přikývla.

„Ale ať ji položí kdokoliv, bude nejlepší, když odpověď necháš na mně.“

„Proč?“

„Některé lidi přemůže chamtivost, když zjistí, co máš za dar, a nedají ti pokoj. Jiní takovým věcem nevěří a někdy říkají ošklivé věci.“

„To už vím.“

Lucy si povzdychla. V tom zvuku zněla ryzí lítost. „Udělala jsem chybu, že jsem s tebou o tom nemluvila dřív. Omlouvám se.“

„Mamce to dělalo starosti. Děsilo ji to.“

„To je pravda.“

Lucy viděla, že se do Theiných mladých, měkkých lící vrátilo trochu barvy. Ne mnoho, ale aspoň něco. Její oči už ale nevypadaly tak mladě a jejich prázdňý pohled jí prozrazoval, že Thea zůstává v šoku.

„Co budeme dělat, babi?“

„Já...“

Přerušilo ji zaklepání na dveře a Lucy vnímala, jak se její srdce zhroutilo samo do sebe, jako papír, který někdo zmuchlá v zaťaté pěsti. Pokusí se ho zahojit, nic jiného jí nezbývá, kvůli tomuhle dítěti i kvůli druhému, které spí nahoře.

Ale už nikdy nebude jako dřív.

Nadechla se, aby řekla Thee, ať jde nahoru a počká, ale uvědomila si, že by to byla chyba. A tak k ní natáhla ruku.

„Drž se mě.“

Zvedly se od stolu a společně vykročily ke dveřím.

4. KAPITOLA

Největší nápor bouřky polevil, ale větve stromů se pořád kývaly v prudkém větru. Pršelo už jen málo, vzduch však zůstal plný vlhkosti a vznášel se v něm mlžný opar. Dunění hromu se vzdálilo a zesláblo v podrážděné bručení.

Na verandě stál Tate McKinnon, statný muž s tmavou pletí, kterou nebrázdily téměř žádné vrásky, ačkoliv už překročil

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Myslím na Tebe.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.